

ARMENZORG EN WELDADIGHEID.

In de groote zaal van het Kon. Zoöl. Bot. Genootschap te 's-Gravenhage heeft de Vereeniging voor Armenzorg en Weldadigheid op 1 en 2 Juli haar algemeene vergadering gehouden. Uit het 7e Jaarverslag, dat in 'n huishoudelijke vergadering werd uitgebracht, bleek dat 't jaar 1914 getuigde van weder oplevende activiteit. Onder de talrijke autoriteiten, die aanwezig waren, werden o.a. opgemerkt de burgemeester van 's-Gravenhage en de vertegenwoordiger van den Min. van Binnenl. Zaken, mr. Peerbolte, terwijl H. M. de Koningin-Moeder door haar persoonlijke aanwezigheid blijk gaf van haar groote interesse voor alles wat betreft de zorg voor 't Nederlandsche volk, dat vooral in deze ernstige omstandigheden zwaar wordt beproefd. Wij geven links een overzicht van de vergadering en rechts H. M. de Koningin-Moeder op de vergadering van 2 Juli.

Een fatale Misrekening

NAAR HET ENGELSCH VAN A. C. GREENWOOD

„Wel, Jimmy.”
De ernstige, grijze oogen van mijn oom keken mij onderzoekend aan. Hij lag achterover in een hoogen leeren leunstoel en bewoog zich niet; zijn handen lagen elk op een leuning en zijn beenen uitgestrekt voor het vuur.

„Geef je mij geen hand?” vroeg ik.
„Neen!”
„Ik ben gekomen om mij te verontschuldigen.”

„Om te bedelen!”
Ik had mij voorgenomen oprecht te zijn. Het was geen geheim op welke wijze ik Eaton Square verlaten had. We hadden een hooglopenden twist gehad, tien jaar geleden, en de schuld was aan mijn kant geweest, geheel aan mijn kant.

Ik was alles aan mijn oom verplicht. Toen ik als een wees van drie jaar achterbleef, had mijn oom mij tot zich genomen, mij gevoed, gekleed, op school gedaan, verzorgd; kortom, mij behandeld als zijn eigen zoon. Hij had mij nooit verborgen dat zijn plan was, mij tot zijn erfgenaam te maken.

Alles ging gewoon zijn gang tot ik zestien jaar geworden was. Toen kwam alles wat er rusteloos en slecht in mij verborgen geweest was aan de oppervlakte. Ik begon te drinken, te dobbelen met kaarten, paarden, roulette; ik bracht mijn tijd door met vrouwen en champagne, en ik werd berucht om mijn wilde en dwaze streken.

Mijn oom maakte veel met mij door.
Ik ging in het leger. Mijn verblijf daar was kort en weinig eervol. Ik werd gedwongen oneervol ontslag te nemen. Dit

hij was in 't minst niet boos — maar ernstig, veeleer treurig. „Jij moet je eigen weg gaan, en ik den mijnen. Ik trek mijn handen van je af. Ter wille van je overleden moeder heb ik hiermee lang geaarzeld. Voortaan, zoolang je buitenslands bent, zal ik je een toelage geven van zesduizend gulden 's jaars.”

Zelfs deze edelmoedigheid stemde mij niet zachter. Ik pochte dat ik zijn geld niet noodig had, dat ik het dubbele kon verdienen, dat ik zijn aanbod niet aannam, dat ik geen bedelaar was; maar toch streek ik tien jaar lang dit jaargeld tot den laatsten penning op.

Ik was niet bekwaam om te werken. Ik was een doorbrenger, een luiaard, niet in staat mij nuttig te maken in de maatschappij.

Gistermorgen kwam ik weer in het vaderland terug: gisteravond drong ik tot mijn ooms studeerkamer door.

Geen woord van wat hij zei, kon mij beleedigen. Hij had het recht mij te vervloeken. Geen benaming kon mijn woede opwekken. Ik had alles verdiend.

„Ik kom geen geld leenen,” zei ik dapper, „ik kom u slechts dit vertellen: ik schaam mij over alles wat ik gedaan, en al wat ik gezegd heb. Ik verdedig geen enkel woord of daad.

Ik heb steeds gehandeld als een gemeene schurk en u is immer een toonbeeld van edelmoedigheid geweest.”

„Jimmy, je moet niet denken dat ik zoo erg onnoozel ben,” zei hij kalm.

„Denkt u, dat ik u wil bepraten?”

„Ja,” antwoordde hij. „En daarom waarschuw ik je dat dit tijd vermorsen is. Mijn besluit van tien jaar geleden is onherroepelijk. Niets, zelfs geen mirakel, kan mij weer vertrouwen in je doen stellen.

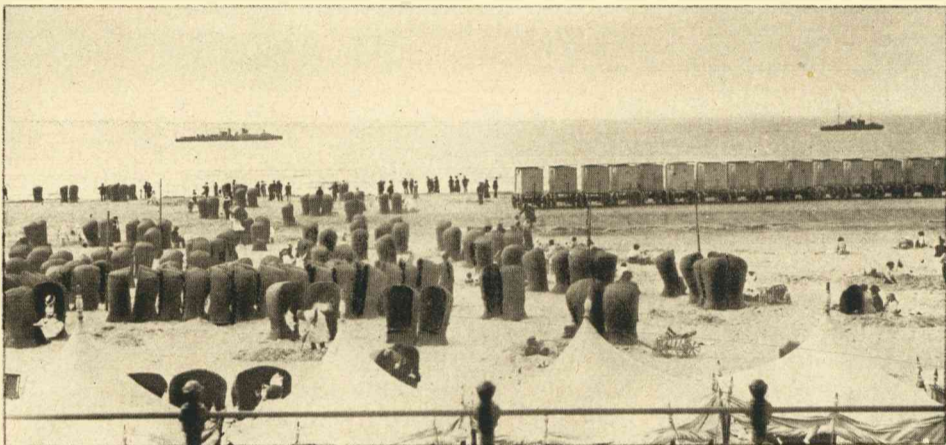
„Dat is een deel van mijn straf,” zei ik gelaten.

„Wat geef jij daarom, wat gaf jij daarom,” ging hij in een vlag van woede voort. „Ik ben een oude gek geweest, die zich door jou liet bedriegen. De liefde die ik voor jou had was een nuttig instrument om door jou te worden uitgebuit. Welnu, deze liefde is dood. Voor mij ben je tien jaar geleden gestorven.”

Ik herinner mij elk woord dat hij zei, ik herinner mij hoe ik hem in het onverzettelijk gelaat staarde. Hij keek mij steeds aan met

zijn ernstige, verwijtende oogen. Hij zat onbeweeglijk in zijn stoel. Ik gaf den moed nog niet op.

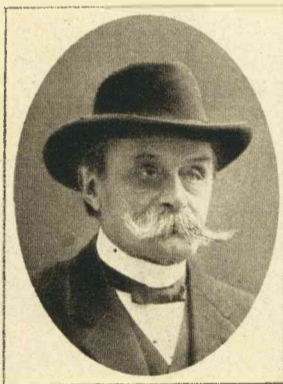
Eindelijk begon die ijzige kalmte hem te verlaten. Hij ging rechtop zitten en zijn stem werd luider, zoodat Bisschop zijn oude huisknecht kwam vragen of hij iets noodig had.

TORPEDOJAGERS TE SCHEVENINGEN.

Verleden week gingen 's middags langs de Scheveningsche kust twee torpedojagers voorbij, die zich niet weinig mochten verheugen in de belangstelling van de strandbezoekers, voor wie het natuurlijk een ongewoon schouwspel was.

(foto Syes.)

Th. v. d. STANG.

MR. C. R. MERKUS. †

Op 1 Juli is de heer Th. v. d. STANG, directeur van de waterleidingmaatschappij te 's-Gravenhage als zoodanig afgetreden. — Voor eenige dagen is op 80-jarigen leeftijd te Utrecht overleden Mr. C. R. MERKUS, oud-griffier van de Prov. Staten te Utrecht enz.

P. C. FICK.

C. P. T. BIGOT. †

Een dezer dagen vierde de heer P. C. FICK, wethouder der gemeente Oosterhout, als zoodanig zijn 25-jarig jubileum. — Op 77-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer C. P. T. BIGOT, in breede kringen bekend als acteur en tooneelschrijver.

schandaal was zeer pijnlijk voor mijn oom. Hij had zelf in het regiment eervol gediend in jonger jaren.

Toen wij elkander ontmoetten was ik dwaas genoeg, slecht genoeg om hem te tarten, te lachen over zijn principes van eer en welvoegelijkheid. Ik ergerde hem bovenmate, en toen hij zijn geduld verloor, werd ik woedend, deels omdat ik wanhopig, deels omdat ik van hem afhankelijk was en ik, als hij mij zijn ondersteuning onthield, noodwendig aan lager wal moest raken.

Ik zal de scène nimmer vergeten. Ze eindigde met zijn bevel het huis onmiddellijk te verlaten. Ik vertrok en zette mij aan het drinken tot laat in den nacht. Daarna kwam zijn brief, zijn ultimatum.

Zelfs nu nog, ter wille van zijn zuster, was hij genegen mij weer in genade aan te nemen maar — voorwaardelijk.

De voorwaarden waren eenvoudig: alleen dat ik mij in 't vervolg zou gedragen als een man van opvoeding.

Maar ik was geen beschaafd mensch meer; ik was een wrak, een dronkaard, een groote dwaas en ik schreef hem een brief vol beleedigingen.

Een week later vroeg hij mij bij hem te komen. Hij wilde mij nogmaals een kans geven. Ook nu trotseerde ik hem.

„Dan is het afgedaan, Jimmy,” besloot hij niet boos, —

OVERSTROOMING TE ALMELO.

Door een hevige regenbui, die zich Woensdag 30 Juni boven Almelo ontlastte, kwamen verscheidene straten voor 'n groot gedeelte onder water te staan, waardoor het verkeer eenige stoornis ondervond. Onze foto doet op duidelijke wijze zien, welk een overstroming de wolkbreuk veroorzaakte.

W. E. VAN KERVEL.

H. I. DE JONG.

De heer W. E. VAN KERVEL, hoofdinspecteur van Politie, chef van de afdeling Voerwezen te Amsterdam, wien op verzoek eervol ontslag uit den dienst is verleend. — H. I. de JONG, die den heer van Kervel zal opvolgen in diens functie als hoofdinspecteur en chef van het Voerwezen.

Die interruptie scheen hem te kalmeeren. Hij keerde zich om en zei:

„Ik vertel mijnheer Jimmy hier, Bisschop, dat ik niets meer met hem te doen wil hebben; dat ik hem nimmer meer een hand wil geven of hem toe wil staan hier in huis te komen. Neen, ik heb niets noodig, Bisschop!”

De oude knecht sloot de deur.

„Ik heb u om niets gevraagd,” zei ik. „Ik wil u niets vragen, ik wil niets van u aannemen. Ik ben hier gekomen, om u te vertellen dat ik mij schaam over hetgeen ik u steeds heb aangedaan”

Dokter Wheatley brak hier Jimmy Neilston's verhaal af. „Helpt ons dat, Jimmy?” vroeg hij.

Hij was een oud vriend en de medische raadgever van den ouden Roger Belgrave, Jimmy's oom.

„De oude Bisschop vertelde mij, dat hij jou en je oom hoorde twisten en daarom de kamer binnentrad.”

„Ik vertel u alles wat ik weet,” antwoordde Neilston rustig. „Dat is toch het beste, nietwaar?”

Er waren drie mannen in het vertrek. Jimmy Neilston, Dokter Wheatley en een detective van Scotland Yard.

De laatste knikte en Jimmy ging voort.

„Ik ben thans een bedelaar,” zei ik, „maar ik heb mijn